

Високоповажаний  
Гане Доктор!

З глибоким пієтизмом, яким  
перекритий я для Вашої невтом-  
леної праці на літературних  
полях і числами на Вашу слава-  
вість, осмілююсь звернути єн  
до Вас з унизеною проською.

Ще на гімназичальних  
лавках вступив в Вашого "За-  
хара Теркута", який є душою,  
моє воскресити Вамі всьох до но-  
вого життя - до життя на сцені.

Та така доля переслідувала



мене і я уязв ввінці. Здійснена  
мрія летить іейер перед Вами  
і чекає Вашого осуду.

Нехай праця моя сама за себе  
скаже, я не хочу забирати Ваш  
часу пустого балаквою. Де тільки  
було в моїх силах, я весь час старав  
ся держати в руках Вашої повісті,  
щоб пустого фантазиста не здійснювати  
в пір'ї краси сего твору.  
Тількиість ще не вівні відбитки  
Ваших образів з повісті. Вогнім  
я лише прогріював. Я старався  
вводі прослави мучне предста-  
вити душевну колізню між мо-  
добою гонимих до батька, а її пору-



банним патріотичним до  
 зрадника вітчим. /Діа<sup>III</sup> · і IV /  
 Отсе драматуржна основа моєї  
 праці. Се власне це "шарево",  
 що вкладає раз тойіс у руки  
 Мирослави і кицько у неї  
 всімні мінорі поручання, заво-  
 дує міноре серце <sup>земляний</sup> в'яцар і ка-  
 ме її складати найдорожчий пер-  
 стви для годра вітчим, — навішим  
 разом се шарево розмовує в ній  
 мінорі поручання, родить з неї  
 немігнну, можна навіть сказати  
 плавсву женьщину, підсуває  
 її задки зради, щоб тіловки дого-  
 дити слабому, мінорому серцю



і виврати дорогого Максимина  
з обійм смерті.

А сам то й переглянувши цілющі  
пізнано деякі люди свої праці,  
і буду старався їх співати.

Прощу отже о ласкавий  
осуд а колиб сей осуд вистав  
корисно, прощу о ласкаве  
зівольненя виставленні на  
сцені цих сценічних образів.

Зізнано з глибоким  
поважанем  
Евген Віханський  
в Жолотіві.